

New York Times bestseller

Mechanický anjel

CASSANDRA CLARE

PEKELNÉ STROJE PRVÁ KNIHA

TIEŇOLOVECKÁ SÁGA

Mechanický anjel

CASSANDRA CLARE
je autorka týchto kníh:

TAJOMNÁ TEMNOTA
POLNOČNÁ DÁMA
PÁN TIEŇOV
KRÁLOVNÁ VETRA A TMY

NÁSTROJE SMRTELNÍKOV
MESTO KOSTÍ
MESTO POPOLA
MESTO SKLA
MESTO PADLÝCH ANJELOV
MESTO STRATENÝCH DUŠÍ
MESTO NEBESKÉHO OHŇA

PEKELNÉ STROJE
MECHANICKÝ ANJEL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNÁ

NAJSTARŠIE KLIATBY
ČERVENÉ ZVITKY MÁGIE
STRATENÁ BIELA KNIHA

POSLEDNÁ HODINA
ZLATÉ PUTO

KÓDEX TIEŇOLOVCOV

MAGNUS BANE
Zápisky veľkobosoráka

SIMON LEWIS
Príbehy z tieňoloveckej akadémie

Mechanický anjel

CASSANDRA CLARE

PEKELNÉ STROJE

PRVÁ KNIHA

slovart

Copyright © 2010 by Cassandra Clare, LLC.

Book design by Mike Rosamilia

Translation © Diana Ghaniová 2012

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava, 2013

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu majiteľa.

ISBN 978-80-556-5158-3

Venujem Jimovi a Kate

PIESEŇ TEMŽE

Slaný tón

*sa prikráda a rieka stúpa,
na čajový svoj odtieň premení,
vzdúva sa, mieri hore k zeleni.*

*Nad jej brehmi sú monštruózne stroje
a kolieska v ich vnútri robia svoje,
hýbu sa, krútia a prízrak zvnútra
mizne v ich závitoch
a šepká tajomstvá.*

*Každučké zlaté koliesko má zuby
a každé veľké koleso zas hýbe
párom rúk, ktoré počas jeho chodu
naberú z rieky vodu
a premenia ju na paru,
čo do mašiny pohyb vháňa
mohutnou silou rozpínania.*

*Prílív sa jemne dvíha
a ničí mechanizmus.*

*Sol', hrdza, bahno
spomalí prevody.
Na brehoch rieky sa
železné nádrže
hojdajú v kotviskách,
s dutým dunením
gigantického zvona,
bubna či búšenia hromu,
znie v nich tresk kanóna krutý
a dolu rieka sa rúti.*

Elka Cloke

PROLÓG

Londýn, apríl 1878

Démon vybuchol v spříške ichoru a vnútorností.

William Herondale odtiahol ruku s dýkou, ale prineskoro. Démonova lepkavá krv sa už zažrala do lesklej čepele ako kyselina. Zanádal a odhodil zbraň na zem. Pristála v špinavej kaluži, zasyčala vo vode ako horiaca zápalka. Pravdaže, samotný démon zmizol – vrátil sa do pekelného sveta, odkiaľ pochádzal, no ostala za ním spúšť.

„Jem!“ zakričal Will a obrátil sa. „Kde si? Videl si to? Zabil som ho jediným výpadom! Nie najhoršie, čo?“

Neozvala sa nijaká odpoveď. Will si bol istý, že jeho druh v love stál ešte pred chvíľou za ním v kľukatej, vlhkej uličke a kryl mu chrbát, no teraz osamel. Podráždene sa zamračil – bolo oveľa menej zábavné predvádzať sa bez obecenstva – a obzrel sa na miesto, kde sa ulička zužovala do priechodu k čiernej mase vody. Na hladine Temže sa črtali temné obrysy kotviacich lodí, les stožiarov, ktoré pripomínali stromy bez listov. Jem kamsi zmizol – azda sa vrátil na Narrow Street, kde bolo lepšie svetlo. Will pokrčil plecami a vrátil sa tou istou cestou, akou prišiel.

Narrow Street pretínala štvrt' Limehouse medzi dokmi pri rieke a preplnenými chatrčami, ktoré sa ťahali na západ k Whitechapel. Ulica bola úzka, to naznačoval už jej názov, a lemovali ju sklady a pokrivené drevené budovy. V tej chvíli bola celkom pustá, dokonca aj opilci tackajúci sa z Grapes už niekde zakotvili na noc. Willovi sa Limehouse páčila: zdalo sa mu, akoby stál na konci sveta, odkiaľ každodenne plávajú lode do nepredstaviteľne vzdialených prístavov. Neprekážalo mu ani, že to bolo obľúbené miesto námorníkov plné herní, ópiových brlohov a bordelov. Na takom mieste bolo ľahké zmiznúť. Zmieril sa dokonca aj s pachom dymu, lanovia, dechtu, cudzokrajných korenín a špinavej riečnej vody.

Poobzeral sa po ľudoprázdnej ulici, rukávom kabáta si utrel tvár, aby sa zbavil ichoru, ktorý ho pálił na pokožke. Na látke sa zjavili zelené a čierne škvrny. Na chrbte ruky si objavil nepeknú reznú ranu. Hádám by mal použiť liečivú runu, najlepšie Charlottinu. Ona vie šikovne kresliť *iratze*.

Z tieňa sa odlepil tmavý tvar a blížil sa k Willovi. Will vykročil tým smerom, ale nebol to Jem, iba obyčajný strážnik v ťažkom kabáte so zvonovitou prilbou na hlave a začudovaným výrazom na tvári. Zadíval sa na Willa, teda skôr *skrz* neho. Hoci bol Will na ochranné čary zvyknutý, ešte vždy bolo zvláštne, keď sa ľudia dívali cez neho, akoby tam ani nestál. Zrazu ho pochytilo nutkanie ukradnúť policajtovi obušok a dívať sa, ako ho hľadá a čuduje sa, kam sa podel. Jem ho však už neraz vyhrešil za podobné kúsky, a hoci Will nie celkom chápal jeho námietky, nemalo zmysel zbytočne ho dráždiť.

Policajt pokrčil plecami, zažmurkal, pokrútil hlavou a prešiel rovno popri Willovi s mrmlaním, že by mal prestať piť džin, skôr ako sa mu z neho začne mariť pred očami. Will odstúpil, aby muž mohol prejsť, a potom zakričal: „James Carstairs! Jem! *Kde trčíš, ty zradca?*“

„Tu som,“ doľahla k nemu tichá odpoveď. „Choď za čarodejným svetlom.“

Will vykročil za Jemovým hlasom, ktorý zjavne vychádzal z tmavého priechodu medzi dvoma skladmi. V tieni zazrel slabú, mihotavú žiaru pripomínajúcu svetlo bludičky. „Nepočul si ma? Ten démon Shax si myslel, že ma dostane svojimi obrovskými klepetami, ale ja som ho zahnal do uličky...“

„Áno, počul som ťa.“ V priechode sa zjavila biela tvár mladého muža. Bol ešte bledší ako zvyčajne, a to už bolo čo povedať. Na hlave nemal nijakú pokrývku a jeho čudné striebřité vlasy farbou pripomínajúce nový šiling priťahovali pohľady. Oči mal rovnako striebřité, črty peknej tváre ostré, hranaté. Iba tvar očí prezrádzal jeho pôvod.

Na bielej košeli mal tmavé škvrny, na rukách čosi červené.

Will stuhol. „Krvácaš? Čo sa stalo?“

Jem pri priateľovom ustarostenom tóne iba mávol rukou. „Nie je moja.“ Obrátil sa naspäť do priechodu. „Patrí jej.“

Will zazrel na vzdialenom konci priechodu akýsi tmavý tvar. V slabom svetle rozoznal iba bledú ruku a svetlé vlasy.

„Mŕtva žena?“ opýtal sa. „Obyčajná?“

„Ešte dievča. Nemá viac ako štrnásť.“

Pri tých slovách Will vychrlil prúd šľavnatých nadávok. Jem trpezlivo čakal, kým ho to prejde.

„Keby sme prišli o čosi skôr,“ ozval sa napokon Will, „ten odporný démon by...“

„Práve to je čudné. Podľa mňa to nemá na svedomí démon,“ zamračil sa Jem. „Démoni Shaxovia sa množia ako parazity. Odtiahli by svoju obeť do nory a ešte zaživa jej naukladali pod kožu vajíčka. Dievča však niekto viackrát bodol a nemyslím si, že sa to odohralo tu, lebo v priechode nie je dosť krvi. Podľa mňa na ňu zaútočili niekde inde. Potom sa dovliekla sem a zomrela na následky zranení.“

„Ale démon Shax...“

„Vravím ti, podľa mňa to *nebol on*. Možno ju prenasledoval, možno mu niekto prikázal, aby ju chytil.“

„Shaxovia majú vynikajúci čuch,“ pripustil Will. „Počul som o bosorákoch, ktorí ich využívajú, keď hľadajú nezvestných. Zdalo sa mi, že aj tento sa pohybuje akosi cieľavedome.“ Zadíval sa poza Jema na zúbožené telo v uličke. „Zbraň si ne našiel, alebo áno?“

„Tu je.“ Jem vytiahol z kabáta nôž zabalený v bielej látke. „Je to druh mizerikordie alebo loveckej dýky. Pozri, akú má tenkú čepeľ.“

Will vzal zbraň do rúk. Tenučká čepeľ prechádzala do rukoväte z leštenej kosti. Na dýke bola zaschnutá krv, takže ju zachmúrene vyutieral do drsnej látky na rukáve. Na čepeľi zbadal vyrytý symbol: dokonalý kruh tvorený dvoma hadmi, ktoré sa navzájom hrýzli do chvostov.

„*Ouroboros*,“ usúdil Jem pri pohľade na dýku. „Dvojité. Čo to podľa teba znamená?“

„Koniec sveta,“ vyhlásil Will a na tvári sa mu zjavil slabý úsmev, „a jeho začiatok.“

Jem sa zachmúril. „Symboliku som pochopil, William. Pýtal som sa, prečo sa podľa teba taký symbol nachádza na tejto dýke.“

Vietor od rieky postrapatil Willovi vlasy. Netrpezlivo si ich odhrnul z očí a opäť sa zadíval na dýku. „Je to alchymický symbol, nie symbol bosoráka či Dolnosvetana. Ostávajú teda ľudia. Nejaký obyčajný hlupák, ktorý dúfa, že mu mágia zabezpečí bohatstvo a slávu.“

„Taký, čo zvyčajne skončí ako kôпка krvavých handier uprostred pentagramu,“ prehodil pochmúrne Jem.

„Taký, čo sa rád potuluje po dolnosvetských častiach nášho príjemného mesta.“ Will opatrne omotal čepeľ vreckovkou

a vopchal si dýku do vrecka. „Myslíš, že mi Charlotte dovoľí viesť vyšetrovanie?“

„Myslíš, že sa ti v Dolnosvete dá veriť? Hráčske brlohy, miesta magických nerestí, ženy pochybných mravov...“

Will vyčaril úsmev hodný Lucifera tesne pred tým, ako padol z nebies. „Ak začnem zajtra, bude to priskoro?“

„Rob si, čo chceš,“ vzdychol si Jem. „Ako vždy.“

Southampton, máj

Tesse sa jej mechanický anjel páčil odjakživa. Kedysi patril jej matke, ktorá ho mala pri sebe vo chvíli, keď zomrela. Potom ležal v šperkovnici, kým ho jej brat Nathaniel jedného dňa nevybral, aby sa presvedčil, či ešte funguje.

Anjelik – drobná mosadzná soška s krídelkami pripomínajúcimi krovky svrčka, s jemnou kovovou tvárou so zatvorenými oblúkovitými očami a mečom v rukách – bol zhruba taký veľký ako Tessin malíček a vďaka tenučkej retiazke prevlečenej popod krídla sa dal nosiť na krku ako medailón.

Tessa vedela, že je v ňom hodinový stroj – keď si ho totiž pritisla k uchu, počula slabý zvuk podobný tikaniu hodiniiek. Keď Nate zistil, že aj po toľkých rokoch funguje, od prekvapenia vykrikoval, a potom sa márne pustil hľadať skrutku alebo gombík, ktorým by sa soška dala natiahnuť. Nenašiel nič, a tak len pokrčil plecami a podal anjela Tesse. Od tej chvíle ho nosila na krku. Dokonca aj v noci jej tikal na hrudi ako druhé srdce.

Teraz ho stískala v prstoch a dívala sa, ako si parník menom *Main* hľadá miesto medzi ostatnými obrovskými loďami v southamptonskom prístave. Nate trval na tom, aby cestovala do Southamptonu, nie do Liverpoolu, kde kotvila väčšina oceánskych lodí. Vraj preto, lebo Southampton je oveľa príjem-

nejšie miesto. Tessu však prvý pohľad na Anglicko trochu sklamal. Všetko bolo bezútešne sivé, na veže vzdialeného kostola sa znášal dážď, z komínov lodí sa k sivej oblohe dvíhal čierny dym. Na brehu stála veľká skupina ľudí v čiernom s dáždnikmi v rukách. Tessa natiahla krk, či nezbadá brata, ale pre hmlu a vodnú triešť nevedela rozoznať jednotlivé tváre.

Zachvela sa. Od mora fúkal studený vietor. Nate jej vo všetkých listoch opisoval Londýn ako nádherné slnečné mesto. Dúfala, že je tam lepšie počasie ako tu, keďže so sebou nemala nijaké teplé oblečenie – nič lepšie ako vlnený šál, ktorý kedysi patrila tete Harriet, a jedny tenké rukavičky. Väčšinu šiat predala, aby mohla zaplatiť za tetin pohreb. Bola si istá, že brat jej nakúpi nové veci, keď sa presťahuje k nemu do Londýna.

Ozvala sa siréna. Parník, ktorého čierny trup sa leskol od dažďa, konečne zakotvil, a už sa k nim blížili vlečné člny, ktoré mali pasažierov aj s batožinou prepraviť na breh. Ľudia sa ponáhľali preč z lode, akoby už zúfalo túžili mať opäť pod nohami pevnú zem. Bolo to celkom iné ako pri odchode z New Yorku, kde na modrej oblohe svietilo slnko a hrala dychová kapela. Pre Tessu to však nebola veselá chvíľa, keďže sa s ňou nemal ani kto rozlúčiť.

Zvesila plecia a pobrala sa za spolucestujúcimi. Kvapky dažďa ju bodali do nechránenej tváre a krku ako ľadové špendlíky, ruky v rukavičkách mala lepkavé a mokré od dažďa. Len čo bola na brehu, dychtivo sa poobzerala, či niekde nezazrie Natea. Už takmer dva týždne sa s nikým nezhovárala, na palube lode sa držala bokom od ostatných. Na rozhovor s bratom sa veľmi tešila.

Ibaže neprišiel. Na móle sa kopila batožina, škatule a rôzny náklad vrátane ovocia a zeleniny, ktoré vädli v daždi. Neďaleký parník práve odchádzal do Le Havru, popri Tesse sa pretláča-

li premočení námorníci, ktorí na seba pokrikovali po francúzsky. Chcela odstúpiť, ale takmer ju udupali vystupujúci pasažieri, ktorí sa rýchlo bežali ukryť na železničnú stanicu.

A Nate nikde.

„Ste slečna Grayová?“ prihovoril sa jej ktosi hrdelným hlasom s výrazným prízvukom. Pred Tessou zastal akýsi vysoký muž v dlhom čiernom kabáte a vysokom klobúku, za okrajom ktorého sa zbierala voda. Mal zvláštne vypučené oči, ktoré akoby mu vystupovali z tváre, takže pripomínal žabu, a drsnú, akoby zjazvenú pokožku. Tessa bojovala s túžbou odtiahnúť sa od neho. Ale ten chlap vie, ako sa volá, a keď pozná ju, musí poznať aj Natea, nie?

„Áno.“

„Poslal ma váš brat. Poďte so mnou.“

„Kde je?“ opýtala sa, ale muž už kráčal preč. Pri chôdzi kríval, akoby v minulosti utrpel nejaké zranenie. Tessa si po chvíľke premýšľania nadvihla sukne a ponáhľala sa za ním.

Rázne sa prepletal davom. Ľudia mu odstupovali z cesty a pritom si mrmlali čosi o jeho bezočivosti. Tessa musela takmer utekať, aby mu stačila. Zrazu prudko zabočil za hromadu škatúľ a zastal pred veľkým vylešteným čiernym kočom so zlatým nápisom na boku. Tessa naň zažmúrila, ale cez hustý dážď a hmlu nedokázala rozlúštiť jednotlivé písmená.

Dvere na koči sa otvorili, vyklonila sa z neho žena v obrovskom klobúku s pierkami, ktorý jej zakrýval tvár. „Slečna Theresa Grayová?“

Tessa prikývla. Muž s vypučenými očami pomohol žene vystúpiť. Za ňou vyšla ešte jedna žena. Obe ihneď otvorili dáždniky, aby sa ochránili pred dažďom, a upreli pohľad na Tessu.

Bola to zvláštna dvojica. Prvá žena bola vysoká a chudá, s bledou kostnatou tvárou a bezfarebnými vlasmi zviazanými

do uzla na temene hlavy. Na sebe mala jasnofialovú hodvábnu róbu, miestami mokrú od dažďa, a fialové rukavičky. Druhá žena bola nízka a bacuľatá, s hlboko posadenými malými očami a jasnoružovými rukavičkami na veľkých rukách, ktoré pripomínali farebné labky.

„Theresa Grayová,“ oslovila ju tá nižšia, „teší ma, že ťa konečne spoznávam. Som pani Blacková, toto je moja sestra pani Darková. Tvoj brat nás poslal, aby sme ťa sprevádzali do Londýna.“

Tessa bola premočená, premrznutá a zmätená. Tesnejšie sa zakrútila do šálu. „Nerozumiem. Kde je Nate? Prečo neprišiel osobne?“

„Zdržali ho povinnosti v Londýne – pán Mortmain od neho niečo potreboval. No poslal ti aspoň tento odkaz.“ Pani Blacková vytiahla zvitok papiera mokrý od dažďa.

Tessa ho vzala do rúk a odvrátila sa, aby si ho mohla prečítať. Bol to len krátky odkaz od brata, ktorý sa ospravedlňoval, že ju neprišiel čakať do prístavu, a dodával, že plne dôveruje pani Blackovej a pani Darkovej, ktoré ju bezpečne dopravia do jeho domu v Londýne. *Volám ich Temné sestry, Tessie, a asi je Ti jasné prečo. To pomenovanie sa im dokonca páči!* V liste sa dočítala, že sú to jeho domáce a zároveň dobré priateľky, za ktoré sa môže zaručiť.

To ju presvedčilo. List bol nepochybne od Natea – bolo to jeho písmo a nikto iný ju neoslovoval Tessie. Sťažka preglgla, vopchala si ho do rukáva a obrátila sa k sestrám. „Dobre teda,“ vyhlásila, bojujúc so sklamaním. Tak veľmi sa tešila, že konečne uvidí brata! „Zavoláme nosiča batožiny, aby mi pomohol s kufrom?“

„Netreba, netreba!“ Natešený tón pani Darkovej ostro kontrastoval s jej prísnyim výrazom. „Zariadili sme už popredu, aby

ho poslali.“ Luskla prstami na muža s vypučenými očami, ktorý sa vyšvihol na kozlík, a položila Tesse ruku na plece. „Pod', dieťa, nech toľko nemokneš.“

Keď pani Darková viedla Tessu ku koču, hmla trochu zredla, takže bolo vidieť zlatistý nápis na dvierkach: slová *Klub Pandemónium* sa ozdobne vinuli okolo dvoch hadov, ktoré sa navzájom hrýzli do chvosta. Tessa sa zachmúrila. „Čo to znamená?“

„Nič, čo by ťa muselo trápiť,“ odvetila pani Blacková, ktorá už nastúpila a rozložila si sukne na pohodlné sedadlo. Vnútro koča pôsobilo bohato: mäkké sedadlá boli potiahnuté purpurovým zamatom, na oknách viseli zlaté závesy. Pani Darková pomohla Tesse do koča a vyštverala sa za ňou. Keď sa Tessa usadila, pani Blacková sa načiahla a zatvorila za sestrou dvere. „Pekne sa usad', Theresa,“ usmiala sa. Zuby sa jej v slabom svetle zaleskli, akoby boli z kovu. „Máme pred sebou dlhú cestu.“

Koč sa s trhnutím pohol vpred. Tessa stisla mechanického anjela na retiazke okolo krku. Pravidelné tikanie ju upokojovalo.